

Thesis Title Changing Practices of Fruit-Based Agroforestry as Miao Farmers' Responses to Market and Rural Development Policies in Taijiang County, Guizhou Province, P. R. China

Author Mr. Yang Congming

M.A. Sustainable Development

Examining Committee

Lecturer Dr. Chayan Vaddhanaphuti	Chairman
Lecturer Dr. Chusak Wittayapak	Member
Lecturer Phrek Gypmantasiri	Member

ABSTRACT

Since 1979, China has been changed from a planned economy to a market economy. Land is distributed to individual households and the market has become the key driving force for rural development as well as forests management. Fruit based agroforestry has been widely adopted over the past decades along with greater commercialization. But this practice has led to forest resource degradation and social problems such as increased competition for land.

This study aims to investigate changes in fruit based agroforestry practices in the Miao community of Tageba in Guizhou province in China. It identifies differentiation of the Miao people's responses to market economy and rural development policies and to understand how Miao people interpret these structural changes.

The study involved five Miao villages of the Tageba community, namely: Shangten, Xiaten, Shibanqiao, Pingqiao, and Dade, which are located in a band stretching from far away to close to the national highway respectively. A key informant interview was conducted to obtain information on community in transformation as well as changes in tree cultivation. A total of 95 households distributed over the 5 villages were interviewed to obtain detailed information on Miao farmers' responses to market economy and rural development polices.

The results showed that the Miao farmers have changed from traditional fir cultivation to commercial fruit tree cultivation after market reform in the 1980s. Miao farmers have to adjust their land use patterns and tree species in order to reduce their risks. Tree cultivation in Tageba was changed from the fir to the chestnuts, then the chestnuts were cut to grow pears, and recently there has been modification away from the pears toward tea growing.

Miao farmers' response to market economy involved differentiation, which was observed. Farmers in the five villages of Tageba, based on their different ecological setting

and access to markets have adapted different models of tree cultivation. Shangten and Xiaten villages, which are far away from the road, still maintain traditional fir cultivation. But, Dade and Shipanqiao villages, which are closer to the road, have adopted industrial fruit tree cultivation. In Pingqiao village, which is on the route of the where new highway was constructed, farmers are not much interested in tree cultivation. In terms of land ownership, large land owners would invest in a monocultural fruit tree cultivation while small landowners would continue practicing intercropping agroforestry systems. Landless farmers have adapted off-farm activities to earn cash incomes.

The labor distribution and capital arrangement were also reflected in the choice of different land use methods. The households with surplus labor became involved in fruit tree growing while the households with limited labor engaged in fir cultivation or off-farm activities. Agroforestry development created more labor for women. In order to have access to resources and benefit sharing farmers have changed their social relations, adopting sharecropping, tree renting, and land renting in their agroforestry cultivation. However, the new commercialization of land use and market economy has weakened the traditional clan-based social organization in Miao society.

Market intervention has led Miao farmers to rationalize their forest management and construct meanings in forestry. Farmers who were growing trees did this to pursue faster returns and maximal benefits. These younger generations regard fir cultivation as waste of time. They have deserted their traditional forest management and adopted "money centered" values of life. They are more concerned about their own interests than about the interests of their community or Miao traditional practice. Thus, earning money became a dominant aim for all practices under market conditions. This has resulted in competition for land, loss of traditional community homogeneity, and decline of labor for the maintenance of traditional cultivation within Miao society

The market has also introduced new values, ways of life, and ways of thinking into Miao society. In fact, based on different interests and understandings Miao farmers have different interpretations as well as discursive practices of tree cultivation. Miao farmers perceive that growing fruit tree will make more money than growing fir or other crops. The meanings and needs of tree cultivation have changed. They have re-interpreted growing fir as taking too long, they can easily buy the timber for building their houses on the free market, and the post-pile fir house is no longer regarded as a wealth indicator in Miao society. Their interpretation of the market economy is that it creates social inequality and everything had to be paid for. So they have to earn income from different sources.

In conclusion, the Miao community has responded to the market economy by transforming tradition agroforestry systems by introducing more fruit tree based land use practices. These changes both in productive practice and discursive practice have weakened the traditional values, social relations, and meanings. Different access to land resources has led to social differentiation and widens income gaps among Miao households. Thus, the community sees land redistribution as an important element for achieving sustainable livelihood in the Tageba area.

ชื่อเรื่องวิทยานิพนธ์	การเปลี่ยนแปลงการผลิตวนเกษตรที่มีไม้ผลเป็นพืชหลักภายใต้การปรับตัวของเกษตรกรชาวเหมียวต่อการตลาด และนโยบายการพัฒนาชนบทในอำเภอไทเจียง จังหวัดกุ้ยโจว สาธารณรัฐประชาชนจีน		
ชื่อผู้เขียน	นายหยาง ชงหมิง		
ศิลปศาสตรมหาบัณฑิต	สาขาวิชาการพัฒนาอย่างยั่งยืน		
คณะกรรมการสอบวิทยานิพนธ์:	อาจารย์ ดร. ชยันต์	วรธนะฤติ	ประธานกรรมการ
	อาจารย์ ดร. ชูศักดิ์	วิทยภัค	กรรมการ
	อาจารย์ พฤกษ์	ยิบมันตะสิริ	กรรมการ

บทคัดย่อ

ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2522 เป็นต้นมา ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีนได้เปลี่ยนจากระบบเศรษฐกิจเชิงวางแผนมาเป็นระบบเศรษฐกิจเชิงการตลาดซึ่งที่ดินถูกจัดสรรให้กับปัจเจกชนและการตลาดกลายเป็นสิ่งผลักดันให้เกิดการพัฒนาชนบทเช่นเดียวกับการจัดการป่าไม้ ในช่วงหลายทศวรรษที่ผ่านมาได้มีการเพาะปลูกไม้ผลเชิงวนเกษตรอย่างแพร่หลายเพื่อสนองต่อการเติบโตของการพาณิชย์ แต่การปฏิบัติเช่นนี้ได้นำไปสู่ความเสี่ยงโทรมทางทรัพยากรป่าไม้และปัญหาสังคม เช่น การแข่งขันแย่งชิงที่ดินที่เพิ่มสูงขึ้น

การศึกษานี้มีจุดมุ่งหมายเพื่อศึกษาการเปลี่ยนแปลงการเพาะปลูกไม้ผลเชิงวนเกษตรในชุมชนเหมียวแห่งทาเคปะ จังหวัดกุ้ยโจว ประเทศสาธารณรัฐประชาชนจีน ซึ่งจะจำแนกความแตกต่างของการสนองตอบของชาวเหมียวที่มีต่อระบบเศรษฐกิจเชิงการตลาดและนโยบายการพัฒนาชนบทและเพื่อเข้าใจว่าชาวเหมียวตีความการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างเหล่านี้ได้อย่างไร

การศึกษานี้ศึกษาจากหมู่บ้าน 5 แห่งของชุมชนทาเคปะ ได้แก่ ชางเทิน เซียเทิน ชิปานเฉียว ปิงเฉียว และตาดเตอ ซึ่งตั้งอยู่ในบริเวณเดียวกันเป็นแนวยาวจนถึงทางหลวงแห่งชาติ การสัมภาษณ์จะทำให้ได้มาซึ่งข้อมูลของการเปลี่ยนรูปและการเปลี่ยนแปลงด้านการเพาะปลูกของชุมชน ซึ่งข้อมูลการตอบสนองของเกษตรกรชาวเหมียวต่อเศรษฐกิจเชิงการตลาดและนโยบายการพัฒนาชนบทได้มาจากผู้ให้สัมภาษณ์จำนวน 95 ครัวเรือนจากหมู่บ้านทั้ง 5 แห่ง

ผลการสัมภาษณ์แสดงให้เห็นว่าเกษตรกรชาวเหมียวได้เปลี่ยนจากการปลูกต้นสนแบบดั้งเดิมมาเป็นปลูกไม้ผลเพื่อการพาณิชย์ หลังจากปฏิรูปการตลาดในช่วงปี พ.ศ. 2523 เกษตรกรชาวเหมียวได้ปรับเปลี่ยนรูปแบบการใช้ที่ดินและพื้นที่ไม้เพื่อลดอัตราความเสี่ยง การเพาะปลูกในทาเคปะได้เปลี่ยนจากต้นสนมาเป็นต้นเกาลัด และเป็นต้นสาเล่ในเวลาต่อมาและในปัจจุบันนี้ได้เปลี่ยนเป็นปลูกชาแทน

การตอบสนองของเกษตรกรชาวเหมียวต่อเศรษฐกิจเชิงการตลาดได้นำไปสู่ความแตกต่างที่สังเกตเห็นได้ เกษตรกรใน 5 หมู่บ้านของทาเคบะภายใต้ความแตกต่างของการจัดระบบนิเวศวิทยาและการเข้าถึงตลาด ทำให้เกิดการปรับเปลี่ยนรูปแบบการเพาะปลูก หมู่บ้านซางเทนและเซียวเทินที่ตั้งอยู่ไกลจากทางหลวงยังคงรักษารวมเนียมปลูกต้นสนเอาไว้ ในขณะที่หมู่บ้านคาดเตอและชิปานเจียวที่อยู่ติดถนนได้เปลี่ยนมาเป็นการเพาะปลูกไม้ผลเชิงอุตสาหกรรมแทน หมู่บ้านปิงเจียวที่ตั้งอยู่บนถนนที่กำลังก่อสร้างทางหลวงแห่งใหม่นั้น เกษตรกรไม่ให้ความสนใจกับการเพาะปลูกมากนัก ในส่วนของเจ้าของที่ดิน เจ้าของที่ดินขนาดใหญ่จะลงทุนในการทำวนเกษตรโดยเลือกปลูกไม้ผลเพียงชนิดเดียว ในขณะที่เจ้าของที่ดินขนาดเล็กยังคงทำวนเกษตรโดยการปลูกพืชแบบผสมผสาน สำหรับเกษตรกรผู้ไม่มีที่ดินเป็นของตนเองจะประกอบอาชีพนอกภาคการเกษตรเพื่อหารายได้เลี้ยงชีพ

การกระจายแรงงานและการจัดสรรเงินทุนจะสะท้อนให้เห็นถึงการเลือกวิธีการใช้ที่ดินที่แตกต่างกัน ครอบครัวยุคใหม่มีแรงงานมากจะปลูกพืชไม้ผล ในขณะที่ครอบครัวที่มีจำนวนแรงงานจำกัดจะยังคงปลูกต้นสนแบบดั้งเดิมหรือประกอบอาชีพนอกภาคการเกษตร การพัฒนาเชิงวนเกษตรนี้จะทำให้เกิดแรงงานผู้หญิงมากขึ้น เนื่องด้วยการเข้าถึงทรัพยากรและการแบ่งปันผลประโยชน์ของเกษตรกรที่เปลี่ยนแปลงไปทำให้ความสัมพันธ์ การใช้ผลผลิตร่วมกัน การยืมพันธุ์ไม้ และการเช่าที่ดินเพื่อการเพาะปลูกเชิงวนเกษตรเปลี่ยนไปด้วย แต่อย่างไรก็ตาม ระบบการค้ำแบบใหม่ของการใช้ที่ดินและเศรษฐกิจเชิงการตลาดทำให้การรวมกลุ่มเป็นองค์กรที่นอกระบบดั้งเดิมในสังคมเหมียวอ่อนตัวลง

การเข้าแทรกของตลาดได้นำเกษตรกรชาวเหมียวไปสู่เหตุผลในการจัดการป่าและการให้ความหมายของป่า เกษตรกรผู้ซึ่งเพาะปลูกพันธุ์ไม้ได้หาทางที่จะได้ต้นทุนคืนให้เร็วที่สุดและได้ผลกำไรสูงที่สุด คนรุ่นใหม่มองว่าการปลูกสนเป็นการเสียเวลา พวกเขาละเลยการจัดการป่าแบบดั้งเดิมและหันมาให้ความสนใจกับค่านิยม “เงินคือศูนย์กลาง” แทน พวกเขาคำนึงถึงผลประโยชน์ส่วนตนมากกว่าผลประโยชน์ส่วนรวมหรือแนวปฏิบัติดั้งเดิมของเหมียว ดังนั้น การสร้างรายได้กลายเป็นจุดมุ่งหมายหลักสำหรับการเพาะปลูกภายใต้เงื่อนไขทางการตลาด ซึ่งสิ่งนี้จะส่งผลให้เกิดการแข่งขันในการใช้พื้นที่ การสูญเสียธรรมเนียมความเป็นอันหนึ่งอันเดียวกันของชุมชน และเกิดความเสื่อมในการรักษารวมเนียมการเพาะปลูกภายในสังคมเหมียว

ตลาดได้นำเอาค่านิยม วิถีชีวิตและแนวคิดใหม่ ๆ เข้ามาสู่สังคมเหมียว โดยแท้จริงแล้ว พื้นฐานความรู้และความเข้าใจของเกษตรกรชาวเหมียวที่แตกต่างกันทำให้เกิดการตีความที่ต่างกัน ไปเช่นเดียวกับการจัดการกับการเพาะปลูกที่ต่างกัน เกษตรกรชาวเหมียวตระหนักว่าการปลูก ไม้ผลจะสร้างรายได้มากกว่าการปลูกสนหรือพืชอื่น ๆ ความหมายและความต้องการของการเพาะปลูกจึงเปลี่ยนไป พวกเขาได้ตีความหมายการปลูกสนใหม่ว่าเป็นการใช้เวลานานในการปลูก ซึ่งพวกเขาสามารถหาซื้อไม้กระดานสำหรับสร้างบ้านจากตลาดเปิดได้ง่ายกว่า และไม้สนก็ไม่ได้เป็นเครื่องบ่งชี้ถึงความมั่งคั่งสำหรับสังคมเหมียวอีกต่อไป การตีความหมายของคำว่าเศรษฐกิจเชิงการตลาดสำหรับพวกเขาก็คือ เศรษฐกิจเชิงการตลาดจะสร้างความเสื่อมถ้อยทางสังคมและจะต้องจ่ายเงินสำหรับของทุกอย่าง ดังนั้นพวกเขาจึงต้องหารายได้จากแหล่งอื่น ๆ

สรุป สังคมเหมียวสนองตอบต่อเศรษฐกิจเชิงการตลาดโดยการเปลี่ยนรูปแบบวนเกษตรแบบดั้งเดิมโดยการปลูกไม้ผล การเปลี่ยนแปลงเหล่านี้ทั้งในแง่ของการได้มาซึ่งผลผลิต และการปฏิบัติทำให้ค่านิยม ความสัมพันธ์ทางสังคมและการให้ความหมายกับสิ่งต่าง ๆ แบบดั้งเดิมสูญหายไป การเข้าถึงทรัพยากรที่ดินที่ต่างกัน นำไปสู่ความแตกต่างทางสังคม และช่องว่างทางรายได้ที่ต่างกันมากในหมู่บ้านชาวเหมียว ดังนั้นสังคมจึงมองการกระจายที่ดินใหม่เป็นเหมือนองค์ประกอบสำคัญที่จะทำให้บรรลุถึงการมีชีวิตอย่างยั่งยืนในบริเวณทาเคบะ